

בש"פ 265/17 - חני חלייהו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 265/17 - א'

כבוד הרשם גלעד לובינסקי זיו
חני חלייהו

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 10.10.2016 (מ"ת 16-06-25470). במסגרת ההחלטה קיבל בית המשפט את בקשת המשיבה להורות על מעצרה של המבקשת עד תום ההליך הפלילי התלוי ועומד נגדה, ואשר בגדרו היא מואשמת בעבירות סמים שונות.

בקשת הארכה הוגשה ביום 9.1.2017, וצורף לה הערר גופו. הנימוק אשר ניתן לאיחור הוא מגעים שנערכו בין המבקשת לבין המשיבה בניסיון להגיע להסכמות בהליך העיקרי, לרבות באמצעות גישור פלילי. לעניין זה טענה המבקשת כי "המתינה בציפייה לבחון מה יתקדם בניהול התיק הפלילי בטרם ביקשה לערור על החלטה" (סעיף 13 לבקשת הארכה). בסופו של יום המגעים בין הצדדים לא צלחו, ולפיכך מעוניינת המבקשת למצות את זכותה לערור על החלטת המעצר. המבקשת המשיכה וטענה כי סיכויי הלכאוריים של הערר גבוהים. המשיבה, מצדה, מתנגדת לבקשה וסבורה כי לא מתקיים בענייננו טעם מבורר המצדיק את מתן הארכה המבוקשת.

בהתאם להוראת סעיף 53(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, ערר על החלטה בענייני מעצר יש להגיש תוך 30 ימים. עם זאת, בית המשפט רשאי להאריך את המועד האמור "מטעמים שיירשמו". אמת המידה החלה בהקשר זה היא אמת המידה הנהוגה ביחס לבקשות ארכה להגשת הליכים ערעוריים

עמוד 1

פליליים, לאמור - קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור. בהקשר זה יש לבחון, בין היתר, האם בקשת הארכה הוגשה במסגרת המועד הקבוע בדין; מהו משך האיחור; מהו הטעם לאיחור; ומהם סיכויי הלכאוריים של ההליך (ראו, בש"פ 2000/10 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקאות 4-6 (25.3.2010)).

בענייננו, בקשת הארכה הוגשה חודשיים ימים לאחר המועד הקבוע בדין. מדובר איפוא באיחור ניכר וממשי. זאת ועוד, התנהלותה הדיונית של המבקשת מעוררת קושי. בעל דין שאינו מגיש הליך ערעורי וממתין על דעת עצמו להתפתחויות כאלה או אחרות בתקווה שיהיה בהן כדי לייתר את ההליך הערעורי, ואף אינו מגיש למצער בקשת ארכה בתוך המועד - אינו יכול לצפות כי תינתן לו ארכה אוטומטית להגשת ההליך הערעורי בהמשך הדרך. זאת ועוד, מתגובת המשיבה עולה כי ההודעה לפיה הליך הגישור לא צלח ניתנה לבית המשפט המחוזי במסגרת דיון אשר התקיים ביום 14.12.2016. באותו דיון אף נקבע מועד למתן מענה מפורט לכתב האישום וכן מועדים לדיוני הוכחות. המבקשת לא הבהירה מדוע המתנה קרוב לחודש ימים מהדיון האמור ועד להגשת בקשת הארכה שלפניי.

חרף האמור ולאחר התלבטות, החלטתי שבנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה ומבלי שהדבר יהווה אינדיקציה לבקשות ארכה עתידיות, לא יהיה זה נכון לחסום את שעריה של ערכאת הערעור לפני המבקשת. לעניין זה נתתי משקל לכך שעסקינן בהליך ערעורי ראשון (בזכות) העוסק בחירותה של המבקשת, אשר טרם הורשעה בדין. עוד נתתי משקל של ממש לכך שהמשיבה לא התייחסה לטענת המבקשת לפיה סיכויי הלכאוריים של הערר גבוהים וזאת בשים לב, בין היתר, לנסיבותיה האישיות ולהמלצת שירות המבחן להפנותה לבחינת חלופת מעצר במסגרת קהילה טיפולית סגורה.

אשר על כן, בקשת הארכה מתקבלת והמועד להגשת הערר מוארך עד למועד הגשתו בפועל. המזכירות תפתח תיק מתאים ותתייק בו את הערר ואת החלטתי זו.

ניתנה היום, כ' בטבת התשע"ז (18.1.2017).

גלעד לובינסקי זיו, שופט
ר ש ם